

FORENINGSMEDDELELSER

FEBRUAR 1968

FOREDRAGSAFTEN I NATIONALMUSEETS FOREDRAGSSAL:

Onsdag den 21. februar kl. 20

Indgang: Ny Vestergade 10.

Museumsinspektør, mag.art., fru Inge Mejer Antonsen

vil fortælle om

"MØBLER OG BOLIGKULTUR I DANSK VESTINDIEN".

Efter foredraget er udstillingen "TRE VESTINDISKE STUER"
åben for medlemmerne.

Da man under besøget i de vestindiske stuer overvejer at servere
en vestindisk cocktail, ville vi - af hensyn til arrangementet -
gerne vide det omtrentlige deltagerantal. De vil hjælpe os meget
ved at indsende den medfølgende tilmeldelsesblanket til foreningens
sekretariat.

Festen blev en oplevelse for de 225 medlemmer, som deltog i foreningens "Gammelt Dansk Julebord" i børsens festsal.

Man samledes i biblioteket, hvor velkomstdrikken "Planters Punch" blev serveret for deltagerne og vore gæster, den amerikanske ambassadør, Mrs. Katherine E. White og Mr. White. Så lød gong-gong slag, signalet til at den egentlige fest skulle begynde. I festsalen ventede de blomstersmykkede borde.

Formanden, Einar Kirk, bød velkommen og takkede ambassadøren og Mr. White for den glæde, de gav os ved at deltage i foreningens 50-års fest.

De indløbne lykønskninger fra Vestindien blev nævnt, og en tak rettedes til festudvalget og arkitekt Holger Philipsen for god planlægning af festen, hvorefter aftenens toastmaster, direktør Axel Dessau, fik ordet.

Indledningstalen blev holdt af formanden, som omtalte foreningens stifter, afdøde artilleriojtnant August Neumann, hvis fortjeneste det i høj grad var, at interessen for det tidligere Dansk Vestindien bevarede.

Ligeledes fremhævede direktør Axel Dessau, som havde inspireret os til at gøre en indsats i forbindelse med den amerikansk-danske venskabs festival i Vestindien i foråret 1967.

Formanden fortsatte:

"Vi har haft et godt og nært samarbejde med vore vestindiske søsterforeninger "Friends of Denmark Societies".

Vores rejse til U.S. Virgin Islands i foråret var en stor oplevelse, og de 100 rejsedeltagere vil aldrig glemme den gæstfrihed og hjertelighed, som mødte os under opholdet. Vi har meget at takke for, og derfor håber bestyrelsen, at mange medlemmer vil melde sig som værter, når vi til foråret får besøg af 100 gæster fra Vestindien.

Det er foreningens hensigt - i samarbejde med vore vestindiske søsterforeninger - at medvirke til skabelse af nye kontakter og venskaber fremover, bl. a. ved udbygning af rejsevirksomheden.

Det kulturelle samarbejde må styrkes, således at også de nye generationer erkender det kulturfællesskab, som eksisterer mellem Danmark og U.S. Virgin Islands."

Herefter udbragtes en skål for en god fremtid for foreningen og dens virke.

Aftenens hovedtale blev holdt af direktøren for Handels- og Søfartsmuseet på Kronborg, cand. mag. Knud Klem, og er gengivet andet sted i udsendelsen. Den sluttede således:

"Ladies and gentlemen. I sincerely hope that the feelings of mutual friendship between the Danish people and the "Islanders", the inhabitants of the U.S. Virgin Islands, will grow and strengthen in the future.

It is a very natural feeling because of the 250 years of Danish possession of the Danish West Indies in the past and the American possession of the Virgin Islands now and in the future.

Ladies and gentlemen, I raise my glass to the close connections and the mutual friendly feelings between Denmark and America, and especially between the Danish people and the "Islanders" of the Virgin Islands. I address this toast to the American Ambassador, Her Excellency, Mrs. Katherine E. White and to the chairman for this Society, Mr. Einar Kirk."

The American Ambassador's speech was received with enthusiasm and great acclamation.

Her Excellency gave a historical resume of the negotiations conducted over the years between Denmark and the United States regarding the transfer of the West Indies to the United States. The initial negotiation took place already in 1867.

The Ambassador mentioned the meeting of the American Governors in St. Thomas in the fall of 1967. A meeting that brought the Governors into contact with a former Danish territory and with a Danish cultural pattern. The contact existing today between the Danish Westindian Society and the West Indian Societies, "Friends of Denmark Societies" is important for the development of the friendship between Denmark and the United States.

The Ambassador closed by talking about the friendship between nations leading to universal peace.

After the speech, the Ambassador on behalf of the West Indian Government donated the special U.S. Virgin Islands flag as a gift to the Danish West Indian Society.

Orlogskaptajn Søren Laub, bestyrelsens medlem af festudvalget, holdt talen for damerne. Med vers af Kumbel til kvindens pris og et amerikansk rim i samme genre bad taleren de tilstedeværende herrer betragte damernes skønhed og kjolepragt som en blomsterbuket fra Vestindien, bundet af Hibiscus, Yellow Ceder, Flamboyant og Nattens Dronning. Damerne skål blev ledsaget af et trefoldigt hurra.

Kaptajn Knud L. Hansen (tidl. skoleskibet Danmark) talte på engelsk og udtalte, at vi under besøget i foråret 1967 oplevede de fremragende menneskelige egenskaber, som karakteriserer amerikanerne, og som de viser overfor fremmede, som besøger deres land, uden at vente at få noget til gengæld. Han bad ambassadøren om at modtage en hyldest til Amerika for den gæstfrihed og hjælpsomhed, der under skoleskibets 6-årige ophold i U.S.A. under krigen var blevet vist de 120 danske drenge. Amerika tog den store, unge besætning til sit hjerte, og skoler åbnedes for deres uddannelse. Og under de årlige besøg gennem 30 år blev vi i de mange havne, vi besøgte, mødt med venskab og næstekærlighed. Vi skylder Amerika meget.

Direktør Kaj A. Petersens farvefilm fra rejsen til Vestindien vakte stor interesse. Rejsedeltagerne nikkede genkendende til de mange situationsbilleder. Især nogle optagelser fra paraden den 31. marts på St. Thomas gjorde indtryk.

Kaj Petersen kommenterede selv under forevisningen.

Nogle af de underholdende indslag skal også nævnes.

Holger Philipsens store skildpaddeskjold blev sat til auktion og indbragte 230 kr. Under lodtrækningen, som var gratis, bortloddedes mange værdifulde gevinster, f.eks. 4 førstedags stemplede mindepostkort fra Charlotte Amalie, St. Jan, Christiansted og Frederiksted (givet af grosserer Robert Bechgaard), 20 førstedags stemplede mindepostkort fra Charlotte Amalie (del af gave fra St. Thomas Friends of Denmark Society), 4 reproduktioner af gamle kobberstik fra Vestindien, et stort antal farvelagte kort af St. Thomas (gave fra St. Thomas Friends of Denmark Society), et antal "Virgin Islands View" marts 1967, (gave fra St. Thomas Friends of Denmark Society), Ernst Mentzes bog: "Danmarks sidste Tropoland" (gave fra chefredaktør Sv. Aage Lund), 5 flasker Bayrum (gave fra firmaet A.H. Riise) 4 ænder (gave fra foreningen) og 5 flasker rom.

Holger Philipsen ledede lodtrækningen, og Mrs. Katherine E. White var lykkens gudinde.

Kl. ca. 11 sluttede festens første del, hvorefter salen blev ryddet til dans. Festudvalget havde etableret en udmærket bar, som naturligvis blev vel besøgt.

Under ballet hørte man en båndoptagelse, som var medtaget fra St. Thomas. Melodierne var indsunget af det vestindiske kor "The Virgin Islands Choral", som mange af medlemmerne kender fra besøget i foråret.

I forbindelse med festen var der arrangeret en lille udstilling af dansk-vestindiske genstande, velvilligt udlånt af Holger Philipsen og Tøjhusmuseet.

Aftenen var gået altfor hurtigt, syntes mange, da natmaden - en dejlig løgsuppe - serveredes, men der var almindelig enighed om, at festudvalget havde skabt en uforglemmelig aften.

MUSEUMSDIREKTØR KNUD KLEM'S TALE VED JUBILÆUMSFESTEN.

Vi fejrer i aften 50-års jubilæet for "Foreningen Dansk Vestindien", og dermed markerer vi samtidig tidsafstanden fra Danmark opførte med at være kolonimagt.

Der har i den forbindelse tiderne igennem været sagt adskilligt nedsættende om vor vigen på dette punkt og om vor ringe evne til at være kolonimagt. Måske er der noget om det, men det kan der gives flere forklaringer på. Først og fremmest, at vi ikke som f.eks. Holland og England nogensinde har haft den stærke kapitalmagt og det vældige handelsapparat, der stod bag ved disse landes koloniforetagender. I sidste halvdel af 1700-tallet, den periode, vi med rette betegner som den florisante tid, var Danmark dog ganske godt med, og da gik det da også helt godt for os, og Dansk Vestindien opnåede da også sin mest blomstrende periode. Dette skyldtes bl.a. vort eget initiativ, men - må vi erkende nok så meget, at de store kolonimagter både hjemme i Europa og i kolonierne var indviklet i krige og konflikter næsten af en verdenskrigs format, således at det neutrale Danmark kunne udvikle købmændskab og skibsfart i et hidtil ukendt omfang.

Det store bogværk om de danske kolonier, som i mindre grad beskæftiger sig med handelen og skibsfarten på kolonierne end med selve koloniernes administration - er meget kritisk overfor det danske kolonistyre og dets mænd, som man forstår ikke altid var vellykkede, men de har utvivlsomt næppe i intellekt og moralsk henseende været ringere end de øvrige kolonimagters folk, og desværre er det jo mest det ufordelagtige, der nedfælder sig i kompagniets arkivalier, det, der giver anledning til retssager og reprimander, der afspejler de sløtteste menneskelige egenskaber. Det går sikkert med kolonifolk, som med præster og degne. Skal vi gå ud fra de talrige beretninger om præster og degne - og det er rent utrolige mængder, der findes af beretninger om dem f. eks. i de amtshistoriske årbøger - har det været et skrækkeligt folkefærd hengivet til drik og skørlevned og dertil præget af en utrolig gensidig ufordragelighed. Hvad en degn kan sige om en præst og en præst om en degn er ikke småting. Og så er sandheden dog den, at de fleste af begge grupper har været trofaste og nidkære i deres gerning uden at give anledning til "sager", hvorfor deres virksomhed simpelthen er blevet glemt. Man skal jo helst være interessant på et eller andet område for at blive erindret. Hvorfor skulle det ikke være lige sådan med en mængde kolonifolk.

Når vi sammenligner vor kolonimagt med andres, er det værd at tage i betragtning, at der gennem alle tider i historiens forløb kan iagttages en stigen og dalen. Et mægtigt romerrige voksede op og levede nogle århundreder og forsvandt derefter. Andre riger er det gået på samme måde. Det er unødvendigt at remse op. Kun skal jeg minde om, at det engelske kolonirige udvikledes i 1600-, 1700- og især i 1800-tallet og stod, hvad besiddelsernes mængde angår, på sit højeste ved første verdenskrigs afslutning. Nu eksisterer der kun et relativt lille England, der har afgivet en væsentlig del af sin kolonimagt. Som europæisk magt vederfares det endog den tort forgæves at banke på en port, som er lukket af en gammel mand på henad 80, skønt hans 5 forbundsfæller i fællesskabet er uenig med ham i dette spørgsmål, og ved den nylig indtrufne devaluering får England at vide, at nu er pundet fremover en stærkt forringet sekundær valuta. Hvad Danmark angår, var dets store tid udløbet netop på det tidspunkt, da opdagelsesrejserne havde bragt den store verden inden for synsvidde, og da staterne begyndte at skaffe sig kolonier. "Engang du herre var i Norden, bød over England. Nu du kaldes svag."

Det er sikkert det rette sted at fejre et vestindisk jubilæum her på Børsen. Børsen er rejst af Christian IV, færdigbygget i 1628, og det er netop i de år, da denne bygning var ny, at man begyndte at tænke på at besejle Vestindien. Her på Børsen har købmændene drøftet deres vestindiske planer, og kun ca. 100 m. herfra på den anden side af Kalvebod Strand rejste sig senere det vestindiske kompagnis kompagnihus og sukkerraffinaderi. Mon ikke nogen, i hvert fald fra billeder, erindrer den smukke bygning på hjørnet af Torvegade og Kanalen, der i sine senere år var kendt som den bekendte hændelsmand Hages gård. Den tilhørte i mange år vestindisk kompagni, og bagved i Strandgade lå pakhus og sukkerraffinaderi. De er nu borte, men de sidste ombyggede rester forsvandt først for få år siden, da B. & W. byggede sit ørkenfort. Det første vestindiske kompagni oprettedes i 1625, men de svære krige, som bibragte Danmark banesår i de følgende årtier, bevirkede at det kun blev småt med besæjlingen, og til en egentlig dansk vestindisk koloni blev det først under Chr. V., og form tog den først rigtig, da Danmark i 1733 købte St. Croix af Frankrig.

Det er naturligvis ikke her stedet at fortælle vestindisk historie. Det er heller ikke nødvendigt i denne forsamling. Kun ganske få træk skal nævnes. Store partier af de vestindiske øer var frugtbar, udmærket egnet for de plantager, som nu blev anlagt, og hvor man især dyrkede tobak, bananer og navnlig sukker. Hovedvirksomheden blev på St. Croix, men også St. Jan og St. Thomas fik omfattende plantagedrift. Dertil havde St. Thomas i Charlotte Amalie sin fortrinlige havn. Den har stadig sin store betydning, men den blev navnlig i 1700-tallet den store vestindiske anløbshavn, den, der under de store krige, som jeg allerede har omtalt, blev centret i den vestindiske handel, ikke alene den danske vestindiske handel, men i lange perioder også de europæiske staters handel på Vestindien. Desværre var det jo de andres krige, som gav den store profit, og når der pludselig, beklageligt nok, kom en fredsslutning, var gode råd dyre, og store tab blev lidt. Som bekendt var Danmarks handel på Vestindien en trekantsejlsads. Fra København til Guinea med ladninger, især bestående af våben og brændevin, som blev benyttet i tuskhandelen ved erhvervelsen af slaver, derfra til Vestindien med slaverne, der solgtes til plantagearbejde, og derfra hjem til København med sukker og rom.

Det lader sig jo ikke bestride, at Danmark deltog i slavehandelen. Det er der ingen grund til at rose sig af, og det er en ringe trøst, at vi gjorde det i mindre omfang end mange andre. Forfatteren Thorkild Hansen, som er en fremragende kunstner og en storartet fortæller, har nylig udsendt en bog om Guinea, "Slavernes kyst", og han er i gang med en ny om selve slavefarten. Han bruger

hårde ord, og de er yderligere forstærket gennem den reklame, som forlaget lancerer bogen med, og det er naturligvis fristende for et kommercielt foretagende. Jeg skal slet ikke afdisputere dette. Forfatteren bygger på kildestudier, men lidt synd er det, at en videnskabsmand ikke har følt sig beføjet til at behandle dette stof, således at det i højere grad indgik i tidens sammenhæng, fremfor at en skønlitterær forfatter skal sætte det i historisk, tildels noget journalistisk præget form. Emnerne er jo triste set ud fra et 1967-synspunkt og ud fra en moderne moral-kodex. For datiden var det jo noget andet, om man så ellers kan føle nogen trøst ved, at tidens fremtrædende mænd fandt systemet anvendeligt, og selvom slavehandelen medførte frygtelige tragedier, er det næppe sandsynligt, at negrene selv opfattede de lidelser, de overgik, ud fra et moderne u-lands synspunkt. Det var jo negrene selv, der solgte deres landsmænd, og der er eksempler på, at søn solgte fader, og fader solgte søn eller datter. Negerkongernes appetit på den europæiske brændevin, som de desværre ikke selv kunne fremstille, var umådelig. Lektor Sofie Petersen siger i sin bog om vore tropekolonier om en negerkonge i 1700-tallet, at han og hans hof årlig drak flere tusind slaver op.

Thorkild Hansen citerer en udtalelse af Ludvig Holberg: "De varer, som føres fra Danmark til Guinea, er fornemmelig brændevin, krudt og flintebøsser. For disse varer bekommes guld, slaver og elfenbenstænder samt provision for slaverne, som udføres. Kompagniets skibe indtager der så mange slaver, som de kan bjerge, og bringer dem til St. Thomas udi Vestindien." Holberg har naturligvis ikke med disse ord udtalt nogen anerkendelse af slavehandelen, men han har dog refereret den rent sagligt på en sådan måde, at man kan have ham mistænkt for, at han var aktionær i Vestindisk Kompagni. Vi ved også, at han på et tidspunkt overlod kompagniet 600 rdl. til anvendelse i handelen. Når vi samtidig erindringsfuldt ham for hans humoristiske satire i "Peder Paars", hvor han siger, at indbyggerne på Anholt lever kristeligt og nærer sig af vrage, fornemmer vi samtidens opfattelse af disse ting. Jeg håber ikke, at jeg med disse bemærkninger har givet udtryk for billigelse af slavehandelen, for det er naturligvis ikke muligt.

Hele miseren for slaverne og for Dansk Vestindien var desværre den, at det kun var muligt at gøre plantagedriften rentabel ved hjælp af slavernes billige arbejdskraft. Da den forsvandt, var der ikke længere basis for rørsukkerfremstillingen, der ydermere generedes af sukkerfremstilling af sukkerroer. Så behøvede man ikke at tage til Vestindien efter sukker, selv ikke det voksende behov for sukker kunne holde plantagedriften vedlige.

Vort vestindiske kolonieeventyr ophørte i 1917. I årtier forud var der foregået salgsforhandlinger, påbegyndt af ministerier af forskellig partifarve. De kunne meget vel have været afsluttet for længe, nu blev det ministeriet Zahle, som bragte sagen til afslutning. Beslutningen bragte bitterhed hos nogle, vemod hos flere. Alt det er nu på afstand, og vi kan alle med beklagelse se tilbage på, at det ikke længere er Dannebrog, som vajer fra Government House.

Med ønsket om at fastholde mindet og etablere et sted, hvor folk, der havde haft deres virke i Dansk Vestindien, kunne mødes, skabtes denne forening. Siden er medlemskredsen udvidet til at omfatte alle, som har interesse for den gamle danske koloni. Jeg skal ikke komme ind på foreningens historie. Det har jeg ingen adgang til og har heller ikke det fornødne kendskab dertil. Formanden har desuden ved sin tale været inde på dette. Jeg vil kun udtrykke min glæde over, at foreningen eksisterer, og min anerkendelse af, at dens bestyrelse og forskellige udvalg med så stor energi arbejder på at give den et program og et indhold.

Min kone og jeg var blandt de lykkelige, der kom med på turen til Virgin Islands i foråret. Det var en strålende oplevelse at se det dejlige land. Der er naturligvis altid noget charmerende for en nordbo at komme fra vort kolde og ubehagelige vinterklima til tropernes varme sol, men her var det ikke alene dette. Det drejede sig også om den spænding, der var ved at finde ud af, om der efter 50 års forløb var noget, der mindede om Danmark. Det var der tydeligvis og det i langt højere grad, end man kunne forestille sig. For en repræsentant for et landbrugs- og industriland var det med sorg, man konstaterede, at det gamle plantagebrug fuldstændig har udspillet sin rolle, og at det ikke har været muligt at finde nye afgrøder, nye jordbrugsprodukter, som kan afløse de gamle, der ikke længere er rentable, skønt man dog råder over jordarealer, der mange steder er særdeles frugtbare. De talrige ruiner af de gamle velkendte plantager, som vi kender fra Oxholms og andres kort og fra gamle beretninger, var det lidt trist at gøre bekendtskab med. Her er ruinen ved Anneberg på St. Jan, nu bevaret i en national park under National Park Service's auspicer, et vemodigt, men unægtelig også et meget smukt minde. Langt mere opmuntrende var det at se, at mangfoldige af de øvrige plantager er overtaget

af nye ejere, som har restaureret de gamle huse og bebor dem. I nogle tilfælde har man for- søgt sig med anden produktion, men i almindelighed er de blot boliger eller hoteller. Vi har besøgt flere af dem. Sent vil vi glemme Hilder Mill, som den nu hedder. I gamle dage hed den Salt River Estate. Her har familien Hilder skabt en overdådighed af blomstrende planter, og ruinen af den gamle sukkermølle står som et prægtigt havehus, hvor man i murens skygge kan nyde det prægtige syn af det væld af blomster, som ligger åbent for ens blik. Blandt de andre skal jeg blot minde om Butler's Bay med sin smukke bygning, sin dejlige loggia og den aldeles vidunderlige have. Her kan man som i Hilder Mill rigtig se, hvad man kan få ud af en frugtbar jordbund i et egnet klima. I Danmark kan den slags ting kun arrangeres i en vinterhave. Lykkeligt var det også at iagttage, at den gamle bebyggelse i byerne var så forholdsvis velbevaret. Her har den danske tid sat sig et minde, som man hæger om, og som man kan formode vil bestå endnu i en lang fremtid, fordi man har fundet ud af, at miljøet skal bevares både for dets egen skyld og fordi det er velegnet for den moderne turisme, der nu er blevet øernes hovederhverv. En af vore amerikanske venner har fortalt mig, at hvad der i de senere årtier er foretaget fra dansk side af Nationalmuseets folk og af arkitekter med hensyn til opmålinger, fotograferinger m.m., har haft den største betydning for beboernes egen interesse for at bevare det gamle, og der har vi altså i Danmark kunnet gøre en god gerning.

Naturligvis har nybyggerier fundet sted, nye huse er kommet til, et supermarked et enkelt sted og andre moderne bygninger, men de generer ikke i nogen særlig grad. Charlotte Amalies gamle præg er bevaret. Der er kommet et Hiltonhotel, og Hiltonhoteller er som bekendt ikke små, men det er placeret på et velegnet sted. Det prægtige vue over Charlotte Amalie, som vi kender fra gamle billeder, kunne vi praktisk talt uændret finde i den herlige udsigt fra restauranten på Bluebeard Castle.

Der er ingen tvivl om, at Virgin Islands i de kommende år vil blive målet for mange danske. I år har 100 af denne forenings medlemmer gjort en pilgrimsrejse dertil, men den var af særlig karakter. Foreningen Dansk Vestindien er nemlig ikke længere blot en sammenslutning, der vil dyrke vestindiske emner, for nogles vedkommende vestindiske minder. Den er også et venneskab, der har nær kontakt med to levende organisationer, et Friends of Denmark Society både på St. Croix og på St. Thomas. Forholdet mellem Danmark og Virgin Islands er gået ind i denne venskabs atmosfære, som findes på så mange områder. Man kan måske nok sige, at denne bevægelse er på mode, men den har utvivlsomt sin rod i befolkningernes ønske om i den vanskeligste verden, nogen generation har oplevet, at søge personlig kontakt som modvægt mod de enorme risici staterne imellem, som vi i disse tider daglig har for øje, og som vi hver eneste dag kan se behandlet med fede overskrifter i vore aviser, det enkelte menneskes trang til at slutte kontakt og venskab med folk i andre samfund og nu altså i vor globale tænkning også fra den ene side af jordkloden til den anden.

Venskabsfølelsen mellem danskerne på den ene side og "the Islanders" på den anden er på en lykkelig måde kommet til udtryk i år og naturligvis i forstærket grad på grund af 50-års dagen, men jeg føler mig overbevist om, at den, med det grundlag af menneskelig fællesfølelse, som jeg omtalte før, og som jeg tror er menneskehedens reaktion over for staternes konflikter, med dette grundlag vil holde fremover, og Danmark og Virgin Islands imellem vil den have en særlig baggrund.

Ladies and gentlemen. I sincerely hope that the feelings of mutual friendship between the Danish people and the islanders, the inhabitants of the Virgin Islands, will grow and strengthen in the future. It is a very natural feeling because of the 250 years of Danish possession of The Danish West Indies in the past and the American possession of Virgin Islands now and in the future. Ladies and gentlemen, I raise my glass to the close connections and the mutual friendly feelings between Denmark and America, and especially between the Danish people and the "Islanders" of The Virgin Islands, and I address this toast to the American Ambassador Her excellency Mrs. Kathrine E. White and to the chairman of this Society Mr. Einar Kirk.

Vestindisk fest

Børsens festsal ramme om Foreningen Dansk Vestindiens 50 års jubilæum

Tegneren Holger Philipsen demonstrerer et vestindisk instrument for (fra venstre) den amerikanske ambassadørs mand, Mr. White, Foreningen Dansk Vestindiens formand, arkitekt Einar Kirk, den amerikanske ambassadør, Mrs. Katharine Elkus White, og orlogskaptajn Laub.

Børsens festsal var i aftes rammen om en helt usædvanlig festaften. Det var Foreningen Dansk Vestindien, der fejrede sit 50 års jubilæum med omkring 200 deltagere, hvoraf mange var født eller havde virket på St. Thomas, St. Croix og St. Jan, inden øerne for 50 år siden blev solgt til USA.

Museumsdirektør Knud Klem fra Handels- og Søfarts Museet på Kronborg holdt jubilæumstalen, Danmarks turistchef i USA, Axel Des-sau, var toastraster, og direktør Kaj A. Petersen viste en farvefilm, som han i foråret optog på øerne. Der blev danset til vestindisk musik, serveret planters punch og et gammelt dansk julebord, som man drømte om det i sin tid ude i Dansk Vestindien.

— Børsen er det rette sted at fejre et vestindisk jubilæum, sagde Knud Klem. Børsen er rejst af Christian IV netop i de år i 1600-tallet, da man fra dansk side begyndte at tænke på at besejle Vestindien. Her på Børsen har købmændene drøftet deres vestindiske planer, og kun 100 meter herfra — på den anden side af Kalvebod Strand — rejste sig senere

Det vestindiske Kompagnis bygninger.

Om salget af De vestindiske Øer i 1917 til USA sagde direktør Knud Klem blandt andet: — Beslutningen bragte bitterhed hos nogle, væmod hos flere. Alt det er nu på afstand. Men vi kan alle med beklagelse se på, at det ikke længere er Dannebrog, som vajer fra Government House.

Festens nestor var den 83-årige major Theodor C. von Zeilau fra Fredericia, der som ung premierløjtnant var chef for forteret i Frederikssted på St. Croix. Blandt deltagerne var også baronesse Misser Raben-Levetzau, datter af de Dansk Vestindiske øers sidste guvernør, Henri Konow, og til stede var også lektor Ernst Krag, Albertslund, læge Rudolph Nordby, Hillerød og tegneren Holger Philipsen, som alle er født derovre, mens øerne endnu var danske. Der var også fire tidligere gendarmer fra »Det kongelige Dansk-Vestindiske Gendarmerikorps«. Jens Peter Hee, Brabrand, samt A. Knoblauch, Chr. Staugaard Christiansen og Alfred G. Christensen, alle København. Formand i jubilæumsåret er arkitekt Einar Kirk.

ANNUAL REPORT FOR 1967 - ST.CROIX LANDMARKS SOCIETY, INC.

Dear Fellow Members and Friends:

1967, another banner year for the Landmarks Society, will soon have passed into history. The accomplishments, and there have been many, could not have taken place without the teamwork and devotion of our Board, our Custodians, and so many loyal members, faithful co-workers and generous donors. We are most grateful for the assistance and support given by various V.I. Senators, Government Officials and departments, as well as from such fine groups as the St.Croix Friends of Denmark and the Danish West Indian Society and the Garden Club. Impressive help was also extended to us by several St.Croix firms through contribution of goods and services at discount rates or, as in some cases, without charge.

The highlights for 1967 are as follows:

1. Attendance at Whim during the year has risen well over the ten thousand mark, almost double that of 1966. We are also pleased at the increasing number of school children and their teachers who have visited us and are admitted without charge.
2. Completion of the reconstruction of our Whim Sugar Mill, after a number of years of preliminary work and planning. When one considers that we have now as part of our restoration the first reconstructed sugar mill of the late 1700s in the Caribbean, this feat speaks for itself. An excellent story about our project at Whim was in the travel section of the New York Sunday Times for April 2nd, and a 2-page spread on Whim will appear in the National Geographic Magazine January 1968.
3. The schedule for the Annual House Tours, which was shortened because of the Danish Festival proved again to be very well attended and successful and we are most grateful to all who helped, especially to June Lounsbury Bove.
4. Members of the Society took very active participation in the 50th Anniversary of the transfer of the Virgin Islands from Denmark to the United States. Receptions and other gala activities were held both at Whim and other areas on the island for the 96 members of the Danish West Indian Society who arrived on St.Croix by charter plane from Copenhagen.
5. Of particular good fortune has been the gift of an exhibit prepared by the Directors of the leading Danish museums covering 250 years of Denmark's influence in the West Indies, which has been presented to the Society for its Plantation Museum at Whim. We were able, because of this magnificent gift, to seek a special additional grant from the V.I. Legislature to enlarge our museum area, and we were voted and given ten thousand Dollars to make this and other improvements.
6. A Planting and landscaping program of very sizable proportions for Whim got under full swing during this past year due to the interest and wonderful assistance of the Garden Club and some of its most active members, particularly Priscilla Hilder and Mary Sinclair. The estate is truly a garden spot with its new tropical plantings.
7. More than half of Whim's 15 acre area has now been fenced off.
A 10,000 gallon cistern found in the ruins of the steam factory near the windmill has been reconditioned for water storage and the workshop used for the equipment to rebuild the mill has been converted into living quarters for a groundskeeper.
8. The former custodian's cottage has had additional public washroom facilities added and designed in such a way by Mr. Fred Gjessing and fellow Board member Euan McFarlane that we are now able to rent the cottage. This will give Whim an additional income and increased protection during holidays and off hours.
9. The Whim Gift Shop under the able direction of our Curators and Custodians, the Huber Kendalls, is proving an unqualified success. It now sells island publications, old prints, painting, jewelry, basketry, jamaes and jellies and many items manufactured on St. Croix. Income from the shop has become a valuable asset in helping to maintain Whim.

10. In the matter of publications, the Society not only is performing one of its functions in the field of education and historical research, but has now published a third edition of "The Romantic History of St. Croix", bringing the total in print to 16,000.
11. Exhibits in our museum are being developed, refurbished and improved at a steady rate. At least 40 new items have been acquired through either gift or purchase, not counting the 30 cases of displays presented to us by the Danish West Indian Society during their visit.
12. The Society also had the pleasure of welcoming 47 members of the Society of Architectural Historians this past June. They were given a tour of St. Croix's architectural treasures, a reception at Whim Greathouse and were most enthusiastic over what had been accomplished at Whim and the preservation program which members of the community have managed to accomplish over the past 19 years.
13. One of the most successful events ever held at Whim was the Open House Reception the Society held on October 21st for the 59th Governors' Conference. More than 200 persons visited the restoration, attended the festivities provided by the Board and our members. The response was most enthusiastic and encouraging, and we feel had the effect intended, for as one Governor so well stated in his letter of thanks -- "I hope your islands recognize the value of those historic spots and will take the necessary steps to preserve them and develop them as tourist attractions."

Planning is a most important item in the life of any historical preservation society. This year the Board approved having a study made which can be considered as our long range overall developed plan for the Whim Restoration. The Chairman, Mr. Fred Gjessing, who has helped us many times before and is an authority on architecture in the Virgin Islands, together with Mr. Euan McFarlane, a member of the Board, hopes to complete this study soon.

Of equal importance are our plans for an open space program for St. Croix which will make it possible for us to preserve for present and future generations some of the natural and historic areas of the island and to see to it that these are put aside for the purposes of conservation, recreation and education. The Chairman during the past six months has made a major study of this problem and has received the benefit of advice from authorities in this field. The project will enable us to receive grants from private individuals, foundations, our local government and maintenance funds from federal programs. Such assistance may well add another dimension to the valuable work being carried out by your Society.

Respectfully submitted

Walter Lewisohn
Chairman

BOARD MEMBERS 1967	Donald Brice	Louis Loriland	Reynold Rockwell
	Axel Frederiksen	Euan McFarlane	Ira Ross
	Hubert Hilder	Harry Neumann	Clayton Shoemaker
	Walter Lewisohn	Everett Richard	Valdemar Wulff

Fra formanden for ST. CROIX FRIENDS OF DENMARK SOCIETY har vi modtaget et interessant julebrev, hvoraf følgende uddrag bringes:

Merry Christmas from St. Croix where our version of a white Christmas is a snow flurry of thousands of butterflies fluttering in the breeze.

1967 for us has been a year of civic activities. Between the Friends of Denmark Society, Island Center, the Council of Arts and Garden Club, we have had a very exciting and busy year. In fact, we have been so busy that we have been on island all year and consequently have no trips to tell about.

The end of March we celebrated the semicentennial of when the U.S. bought the islands from Denmark. Our Friends of Denmark Society was very active in making plans and helping to conduct the Danish-American Friendship Festival. Our sister organization in Denmark sent a chartered plane with 90 members to attend the festival. We put them up in our homes and had exhibits, receptions, dinner-dances, sightseeing trips, beach parties etc. The Danish Ambassador to the U.S., the Consul-General, and many other notables attended the festival. Two lovely couples spent a week each at our place and we hope to visit them and many others in Denmark next summer. In October the Governors held their annual conference in the Virgin Islands and spent a day and a half on St. Croix. The big dinner for them was held in a huge, gaily striped tent erected on the 9th fairway of our Fountain Valley Golf Course. It was interesting to meet some of the governors and members of the press.

Our biggest thrill was the dedication of our new Island Center October 31. The ministers of churches of all denominations held a 450th Reformation Service in the Center that evening and gave the dedicatory prayers. The public was invited and every seat was taken. The Center is an outdoor theatre-auditorium with 500 seats under cover and 1500 under the stars. The Casals Festival 75 piece symphony gave two concerts in the center, and the conductor said of all the places he had played, very few, if any, exceeded its acoustics. Other top flight artists who have performed here have said the same. The stage is large enough to hold a full symphony or ballet troupe, and the lighting is excellent. We have been very heavily involved in this project since its inception, but all the hours of work were justified when we saw 2000 school children enjoying a special afternoon performance of the symphony. Every attraction (calypso, musical comedy, symphony, piano concert, art exhibit) has been a success and bookings are coming in much better than anticipated. Six of the major Christmas Festival events will be held there this year with the crowning of the Queens the big event. Contestants come from many islands. Come and see how lovely our Center is. As one of our officials said in a speech, "A dream that wasn't postponed."

The first year as a half of the Virgin Islands Council on the Arts has been very successful and its programs will do much to stimulate activities that will be worth while for the residents and visitors of the islands.

These are the highlights of our year, so you can see that many interesting things take place here and this keeps us young and happy. We hope that it has been a good year for you and that next year will be even better. Happy New Year.

Florence and Byron Case

BOGEN "SUKKER OG ROM"

er nu udkommet. Som det ses andet sted i denne udsendelse, er bogen blevet vel modtaget af pressen.

Til U.S. Virgin Islands er der leveret 200 stk. Også i Danmark ser der ud til at være stor interesse for jubilæumsbogen.

Vi håber at have udsolgt inden længe, da den investerede kapital gerne skulle tilbage til fonden, således at den økonomiske baggrund for fondens kulturelle arbejde bevares.

Til medlemmer er der hidtil kun solgt ca. 150 bøger. Vi håber, at endnu flere vil indgive bestilling på bogen, som af hensyn til regnskabet - sendes pr. efterkrav.

Pris pr. bog er for medlemmer kr. 45. - + moms + porto. Bogen kan eventuelt afhentes i sekretariatet efter forudgående aftale pr. telefon - Triia 526 . Bogladepriisen er 85.00 kr. .

Bogen er af regnskabsmæssige grunde udsendt pr. efterkrav i henhold til bestillingslisten. Enkelte medlemmer har ikke indløst bogen, som herefter af postvæsenet er tilbagesendt foreningen (spilte portoudgifter).

Bøgerne kan afhentes i foreningens sekretariat hos sekretær, fru Anna Zieler, Ø. Farimagsgade 77, København Ø. (Triia 526).

FILATELI.

Førstedags-stemplede mindekort fra Vestindien kan købes ved henvendelse til aktuar, frk. Eva Ganneskov, Koldinggade 1, København Ø. (telf. Øbro 1773 y)

BESØGET FRA VESTINDIEN.

Fra formanden for St. Croix Friends of Denmark Society har vi fået meddelelse om, at et rejsehold fra U. S. Virgin Islands vil besøge Danmark til sommer "by charter flight".

Vi glæder os til besøget og håber, at mange af foreningens medlemmer melder sig som værter. De endelige datoer for besøget er ikke fastlagt, men vi agter at anbefale sidste uge i juni og første uge i juli. Til den tid er skoleferien begyndt, d. v. s. at mange er i stand til at holde ferie sammen med gæsterne.

For de medlemmer, som endnu ikke har besøgt det tidligere Dansk Vestindien, er besøget en chance for personlig kontakt med medlemmer af vore søsterforeninger.

Det vil selvfølgelig også gøre deltagelsen i F.D.V.'s rejse eller rejser i 1969 til U. S. Virgin Islands til en større oplevelse, hvis man har venner at besøge.

Vi ved, at ikke alle, som deltog i rejsen i 1967, kan have gæster boende. Derfor er det vigtigt med en bred tilslutning. Vi skal jo huse 100 vestindiske venner.

Når vi kender datoerne for besøget, vil der blive udsendt et skema, som de medlemmer, der vil være værter for vore gæster, venligst bedes udfylde.

Rejseudvalget.

18-Year-old Girl Sent To Denmark By St. Croix Rotary Tells Members Of Trip

By the time that eighteen-year-old Annabelle Lee Thompson of Christiansted finished her informal description of her two and a half month visit to Denmark this summer, there wasn't a member of the St. Croix Rotary Club whose chest hadn't swelled with pride in that they had made the trip possible. They unanimously agreed that they couldn't have picked a better ambassador.

A pre-med student at George Washington University, Washington, D.C., and the daughter of Mr. and Mrs. Victor Thompson of Christiansted, she gave her observations of life in Denmark today.

Her journey abroad came about last year, as one of three speakers before the Rotary from three different high schools, she was elected winner and won the all-expense trip, the club paying her fare to and from Denmark and Rotary Clubs in Denmark arranging for housing with families there and paying other expenses. She left on June 14 and returned on August 31. With her there were other students chosen by Rotary Clubs from European and Scandinavian countries.

In her capacity as St. Croix's representative, she spoke before the club's counterparts in seven or eight cities in Denmark.

One of the many things in Denmark that impressed her, she stated, was its cleanliness. "They take pride in their gardens and streets," she said, "and you rarely see a piece of rubbish anywhere."

Miss Thompson dwelled on the warmth and hospitality of the Danish people, saying one has to go to believe it. "It wasn't a show," she added. "It was genuine."

While at Held, the student center at Viborg, which visit she described as the highlight of her trip, she said that she and the students from other countries attended lectures and went to dances together.

"We got to know each other well," she said, "and with it the realization that if people could get together amicably how could there be such a thing as war."

Miss Thompson said that the students gathered there were disturbed about the racial problems in the United States.

"I usually went in with a prepared speech," she said, "but more often than not they turned into question and answer periods as they asked me about St. Croix and the Virgin Islands. I was questioned by Danes whose forebears had lived here, some of whom were in the Virgin Islands for semicentennial observation."

Miss Thompson drew laughs from the men in the audience when she described the first family she stayed with in Copenhagen.

"The first Danish word I learned," she chuckled, "was 'Skoal.' It seems they never heard of water for drinking there. And I never got accustomed to being offered a cigar after dinner."

Telling the Rotarians that she was happy to be back and allowed to share her experiences with them, the charming miss related how fruitful the trip has been for her, that she had learned not only about the Danish people but those from other countries who were with her. Occasionally during her talk she inadvertently would allow a Danish word to slip in, which she quickly substituted for its English equivalent.

States and she was asked if this also held true in the Virgin Islands. She said it was difficult to explain about the U.S., which was supposed to be a free country.

She told the Rotarians that there appeared to be no poverty in Denmark, which she called a socialistic democracy, that its people were given free college educations if they qualified and free medical care.

"The people there work hard and spend their money on themselves," she added. "They don't put off pleasures such as travel." In making this statement, she explained that Denmark has a form of social security that takes care of its elderly.

She pointed out that there also are disadvantages there, such as high taxes. Miss Thompson stated that a small car that would cost \$1,800 here sells for \$5,000 in Denmark and that the price of food rose ten per cent there in July.

In closing she thanked the Rotarians for sending her to the Scandinavian country and added that she now is saving every penny she can to make a return trip."

After receiving a standing ovation, Rotarian head Frank Etre said "we couldn't have picked a finer person to represent us in Denmark."

One of Rotary's newest projects is the raising of funds for scholarships for worthy St. Croix students. Under this, a recipient would receive a total of \$1,600 over four years in college. Although the organization is sponsoring only one at this time President Etre told the members it was his hope that this could be a continuing project. The necessary money is raised among the members who buy tickets at \$1 each, the lucky number called later receiving half half of the amount raised that day. Last week the winner turned his share over to the fund.

FRIDAY, SEPTEMBER 8, 1967

THE ST. CROIX AVIS

Et kapitel af dansk kolonihistorie

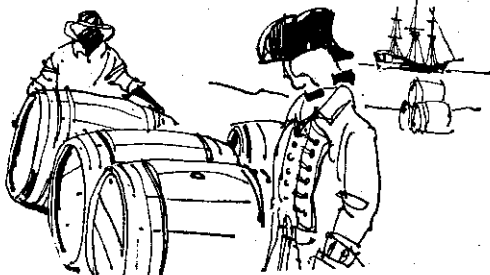
Uden at være noget minde-skrift — f. eks. behandles begivenhederne for et halvt århundrede siden slet ikke — er anledningen til denne smukke bogs udgivelse 50-året for de danske vestindiske sørs overdragelse til USA. Og samtidig har Foreningen Dansk Vestindien 1907 bestået i 50 år. Bogen, der er i stort format med smukt tryk og smukke illustrationer, fortæller nok et afsnit af dansk kolonihistorie, men forfatteren, museumsinspektør Steffen Linvald, berører egentlig kun søernes politiske historie, så vidt det er nødvendigt for sammenhængen, og kommer slet ikke ind på det sidste halve århundrede af søernes danske historie, da salgsforhandlinger med Amerikas forenede Stater flere gange fandt sted, før det danske flag blev firet 31. marts 1917.

Som titlen angiver, er det en særlig side af søernes liv og betydning for Danmark, der behandles. Rommen, der er et biprodukt ved fremstillingen af rørsukker, gik fortrinsvis til Nordamerika og kun for en mindre dels vedkommende til Danmark. Det forholdt sig anderledes med sukkeret, som var søernes vigtigste eksportvare. I bogen gives en samlet fremstilling af dyrkningen af sukkerrør, fremstillingen af sukker og behandlingen på raffinaderierne i København, der i lange tider — også efter handelens frigivelse — havde monopol på tilførslen af rå-sukkeret.

Formålet med søernes erhvervelse var forestillinger om at få del i den rigdom, som handelen på tropiske egne mentes at kunne bringe — og også havde bragt andre. Dyrkningen af sukkerrør spillede ikke fra første færd hovedrollen for besiddelsen, og det var mere engelske end danske plantere, der satte skub i dyrkningen af sukkerrør.

Efter et tidligere opgivet forsøg begyndte koloniseringen af St. Thomas med en ekspe-

Steffen Linvald: Sukker & Rom. Vignetter af Ingvar Zangenberg. Udgivet af Foreningen Dansk Vestindien. (74 s. - indb. kr. 85,-)

En af Ingvar Zangenbergs vignetter

dition, der udsendtes 1672, og der oprettedes et Vestindisk Kompagni, der snart blev til vestindisk-guinesisk, med en oktroy, som var skrevet af Griffenfeld. 1718 blev St. Jan besat. Begge øer var herreløse, men regnedes formelt som andre vestindiske øer at høre under Spanien. Derimod blev den tredje ø, St. Croix, 1733 købt af et fransk selskab med den klausul, at øen ikke måtte afhændes til anden magt undtagen med fransk samtykke, hvilket kom til at spille en vis rolle, men ikke voldte vanskeligheder ved salgsforhandlingerne med USA.

Selv efter at dette lille kolonirige var kommet til at omfatte alle tre øer, var det dog for lille et område til at kunne blive noget større marked for dansk eksport. Sin glanstid fik de dansk-vestindiske øer, efter at staten havde overtaget forvaltningen af dem i 1755 og handelen var blevet givet fri. Årsagen var især krigen mellem de store europæiske kolonimagter i sidste halvdel af det 18. århundrede, hvorunder Danmark var neutralt. I dette tidsrum indtil begyndelsen af det 19. århundrede blev eksporten af den del af rå-sukkeret, der ikke ved smugleri gik andre steder hen, grundlaget for opblomstringen af sukkerraffinaderier i København. I 1770 var der i København 15 raffinaderier og 10 andre steder i riget. Men

krigen 1807—14 gjorde ende på de gode tider. 1833 ophævedes Københavns sukkermonopol, og senere kom konkurrencen fra roesukkeret. Dyrkningen af sukkerrør tabte sig først på St. Thomas og St. Jan og senere på St. Croix. 1870 var der kun tre raffinaderier i København.

Grundlaget for den velstand, øerne en tid kunne opvise, og for planternes luksugse liv, var neger-slavernes hårde arbejde og elendige kår. Det giver et rystende billede, når det fortælles, at ved siden af valseværket i sukkermøllen hang en økse, som skulle bruges til at hugge armen af med for at befri den ulykkelige, hvis den neger-slave, der skulle fodre valseværket, fik armen i det. Der drages en sammenligning med de kår, der blev budt arbejderne i raffinaderierne, men det anføres dog også, at vel var arbejderne i deres sparsomme fritid bundet til raffinaderiet, som neger-slaverne til plantagen, men klimæet var ikke så ilde ved strengt arbejde, at arbejderne dog var lønede og ikke måtte prygles. Slaverne kunne både sælges og mishandles, de måtte blot ikke lægges på pinebænken, lemlæstes eller dræbes. Der var trods alt en betydelig forskel.

Såvel bogens billedtekster som hele Linvalds beretning er oversat til engelsk.

PEDER HANSEN

Steffen Linvalds bog er illustreret med yndefulde stregtegninger af Ingvar Zangenberg.

Sukker & Rom

Berlingske Tidende:

Først og fremmest må bogens tilrettelægger og illustratør, Ingvar Zangenberg foruden de øvrige tekniske medarbejdere nævnes. De har skabt en virkelig fin bog med en række helt usædvanlig gode klicheer af gamle tegninger og stik, ikke mindst må man beundre farvegengivelserne, hvoraf der er tre. Men også Zangenbergs tegninger fra øerne er gode og er passet pænt ind med de øvrige illustrationer....

-værd at eje
- en god gave
-køb den NU!

Foreningen Dansk Vestindien har udgivet denne usædvanlig smukke og overraskende publikation. Foreningen har et pompøst bogudvalg, der tæller flere notabiliteter. Som naturligt er, har den villet fejre (eller måske snarere begræde) 50 året for atstælsen af de tre danske øer i Det karaimiske Hav, og det har man gjort ved at lade Steffen Linvald, medlem af bogudvalget, skrive om sukker og rom, de to produkter, der var en hovednæringsvej for øerne i mange år.....

Bogladepris: 85 kr. Medlemspris: 45 kr. + moms.

Danish West Indies Mail Service Of 1910

M. Bjerrgaard

The last addition to the United States, made in 1917, was the purchase of a small group of islands known as the Danish West Indies. The price paid \$25,000,000 making it the most expensive piece of real estate Uncle Sam ever put his money into. Under U.S. supervision these islands have been fortified and modernized in every possible way. Under Danish rule, it had been a typical tropic colony of the old type with peaceful and settled conditions, where time was not thought of as money, and if a thing could not be done today there would be another day, tomorrow.

The Danish West Indies consists of three islands, St. Thomas, St. Croix and St. Jan; 200 square miles with a population of 30,000, located 50 miles east and southeast of Puerto Rico.

The most important island, St. Thomas gained its popularity in the 19th century, the time of the square riggers, and later well known to tourists for its hotels and hospitality. Being the most easterly in the West Indies, it was the first stop for all mail steamers from Europe on their way to Mexico, Panama, South America or other West Indian Islands.

Here the mail was rerouted thru St. Thomas post office, and transferred to smaller boats for delivery to islands, not so distant. Local mail service in the town of Charlotte Amalie on St. Thomas was about the same as in any town on the continent.

On St. Jan, there was no town and the mail was collected by the sheriff and handled thru St. Thomas post office, all letters carrying that cancellation.

St. Croix a little off the beaten path was more interesting as only Danish and American mail steamers called regularly. Mail service between St. Thomas and Christiansted, St. Croix was biweekly by two vessels, a century old slavetrader, "The Vigilante", and a motor schooner "Viking".

Often "The Vigilante", not having a motor, and depending entirely on its sails, would be motionless in plain sight of Christiansted for hours and not be able to reach the harbor. In such cases the custom office boat would go out and get the mail.

The arrival of these boats always caused a certain excitement and attraction of people to the landing place, as life on smaller tropical islands is very monotonous and people take any opportunity that is given them for a chance of entertainment. As soon as the anchor fell, the mailbags were slung over the railing to a waiting boat, where it was quickly brought ashore and transferred to a cart. It was taken to the post office followed by a curious and anxious crowd of impatient natives.

Here the crowd had to stop as the mail was then sorted behind locked doors to allow the clerks a chance to work unencumbered by the milling mass of people. The work completed, the crowd rushed in giving the clerks a busy time, mostly with heavy mail from other islands, as 85% of the population was West Indians.

In general, the letters were read right on the spot, and it was interesting to note the different expressions on people's faces when receiving news thru a letter. This goes to prove the necessity of good mail service in outlying parts of the world as well as in a great city.

For the benefit of those who lived in the country, flags were raised on a small island in the harbor, informing what kind of mail had arrived. Sometimes there would be as many as five different raised. The sight of them would cause the same excitement in the country as the arrival of the boat had in the city. The plantation owner would hastily dispatch a messenger on horseback for his mail as there was no rural delivery.

Transportation between Christiansted and the two post offices, Kingshill and Fredriksted, was attended to by a mule-drawn wagon guided by an old native driver, who snugly settled under his protecting sunshade, ambled lazily along on his task, little worrying or caring that he would some day be known as an example of the growth of philatelic romance.

NYE MEDLEMMER:

Direktør Erik Brostrøm	Dr. Tværgade 23, 1302 København K.
Fru tømrermester Solveig Nielsen	Selmersvej 1, 2970 Hørsholm
Grosserer Preben Lundbeck	Duevej 22, 2000 København F.
Varmemester Sigfred Kristensen	Pinievej 11/I th. , 2880 Bagsværd
Prokurist Aage Peter Vang	Boyesgade 14, 1822 København V.
Direktør Anders Roose og frue	Adelgade 58, 1304 København K.
Kunsthistoriker Claus Olsen	St.Paulsgården, Fredericiagade 84, 1310 K.
Fru arkitekt Birthe Helweg-Møller	Torvegade 35, 1400 København K.
Mr. Walter Lewisohn and Mrs. Florence Formand for St.Croix Landmarks Society	P. O. Box 242, Christiansted, St. Croix V.I. 00820 U. S. A.
Sundhedsplejerske, frk. Ebba Lawaetz	Knud d. Storesvej 43 C/II, 4000 Roskilde
Lærerinde Johanne le Dous	Kobbelvænget 43/II, 2700 Brønshøj
Forstander, fru Ida Weiss	Bülowsvej 10, 1870 København V.
Tandlæge Børge Dabelsteen	Amågerbrogade 6, 2300 København S.
Tandlæge, fru Inger Dabelsteen,	" " "
Husejer fru Edith Wendler	Julius Thomsens Gade 7, 1974 København V.
stud. mag. Niels Chr. Kirketerp	Hveensvej 19, 2300 København S.
Ingeniørfirmaet B. & E. Dabelsteen	Grøndals Parkvej 42, 2720 København Vanløse.
Vice-President Julian M. Bond (East River Savings Bank, New York)	Croton Heights, Yorktown Heights, Post R. F. D. 1, Box 68, New York, N. Y. 10598 U. S. A.
og fru Anita Boye Bond	

FORENINGSADRESSER:

Formand:

Arkitekt m. a. a. Einar Kirk, Falkoneralle 15, København F,
tlf. FA 2263 (sikrest 18.30-20.00) evt. 11 63 01.

Kasserer:

Aug. Knoblauch, Lundtoftegade 115, 2200 København N.
tlf. ÆG 9368 (giro 52019).

Sekretariat:

Fru Anna Zieler, Ø. Farimagsgade 77, 2100 København Ø.
tlf. TR 526.

